

El tren de la història

Ara hem d'afrontar amb serenor, però units, aquesta negociació d'un acord d'associació amb la UE que ens ha de permetre de fer el canvi de model cap a una Andorra oberta al mercat únic europeu

JOAN-MARC MIRALLES | ACTUALITZADA EL 29/06/2016 23:30

El Brexit ha marcat l'actualitat d'aquesta setmana i segurament estarà present en la de les següents per bastants mesos. La decisió de sortir de la Unió Europea referendada per una majoria dels votants del Regne Unit ha provocat ones de xoc que s'han escampat per tot el planeta i a tots els nivells. És, sens dubte, un directe al mentó del projecte de construcció europea en un moment on l'edifici ja trontollava per les diferents crisis que la UE ha afrontat des de fa uns anys, de la financera que va començar al 2008 fins a la dels refugiats que ha esclatat aquest any però que ja ve de lluny.

Afrontar la marxa de la seva segona economia no serà fàcil per la UE, plantejarà tot un repte per la resta dels seus membres i demanarà molts d'esforços per part de tots ells. No dubto, però, que la UE sabrà reconduir la situació i potser, fins i tot, aprofitarà l'ocasió per revisar i reforçar les seves institucions i el seu full de ruta. Davant de les dificultats i de les pors, s'ha de saber mantenir el cap fred i tenir confiança en les seves possibilitats per superar-les. Qui hagués dit fa 60 anys, al sortir de segles de conflictes i d'una guerra que l'havia deixada devastada, que Europa aconseguiria el grau de pau i de prosperitat global que gaudeix avui en dia?

Nosaltres ens trobem també en el moment decisiu en què hem de fer una elecció. Hem tocat els límits del model de país que els nostres pares, avis i besavis van idear i construir. Ara ens cal anar més enllà. Ja no podem aspirar a ser únicament un enclau al mig dels Pirineus, on esperem que de fora ens vinguin a visitar, a comprar o a dipositar els seus estalvis. Hem de ser també capaços de sortir de les nostres fronteres i expandir els horitzons del model andorrà. Tenim tot el que necessitem per reeixir i no ens ha de fer por d'afrontar els canvis que això pot suposar. O és que no creiem en les nostres possibilitats? És que no creiem en les capacitats i el talent que tenim al país?

Ara hem d'afrontar amb serenor, però units, aquesta negociació d'un acord d'associació amb la UE que ens ha de permetre de fer el canvi de model cap a una Andorra oberta al mercat únic europeu. No hem de cedir a les pors que ens fan refugiar-nos en aquella zona de confort 'patriotera' en la qual apel·lem a exaltacions nacional-sobiranistes que avui en dia haurien d'estar més que superades. El camí que estem iniciant és força llarg, i l'hauran de seguir també les properes

generacions. Per això és molt important, diria que fins i tot essencial, que partim amb una motxilla ben plena i ben sòlida. Tots ens hem de sentir confortables i tots hi hem de contribuir, més enllà de les diferències polítiques i ideològiques.

No entenc doncs ni les crides a aturar les negociacions dels uns, ni la falta de transparència i de voluntat de fer partícip a tothom en el procés de construcció de la posició andorrana dels altres. No entenc que en el pacte d'Estat no hi participin tots els corrents polítics del país, i fins i tot més enllà, que no hi participin representants de la societat civil. No entenc per què no es fan debats públics sobre la qüestió europea com ja s'han fet per exemple a San Marino. És i seria un error important de fer un us partidista de les negociacions amb la UE o voler utilitzar-les com a arma política com alguns sembla que volen fer.

Si no s'aconsegueixen reconduir els errors comesos fins ara, correm el perill real que, d'aquí a uns mesos, ens podem despertar un matí amb l'amarga sensació que Andorra no ha sabut pujar al tren de la seva història.